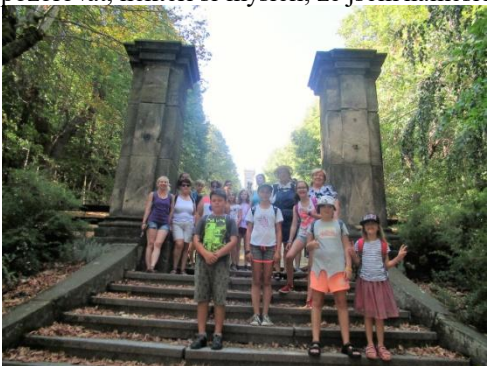

farní dovolená Liberecko

Letos se nás na společnou farní dovolenou vydalo 30. V neděli 12.8. jsme šesti automobily vyrazili směr Liberec. Do cíle naší cesty – Jiřetína pod Jedlovou jsme dojeli kol. 20. hodiny. Ubytování jsme byli v bývalém klášteře sester kongregace Dcer Božské lásky. Na uvítanou nám nebesa poskytla ohňostroj: meteoritický roj Perseidy. Když jsem ho však šel kol.půlnoci pozorovat, někteří si mysleli, že jsem náměsíčný. Ale pak se v pyžamech také přidali.

Ráno jsme se pak vydali na první výpravu. A hned jí byla křížová cesta mířící k výšinám. Prošli jsme kolem jednotlivých zastaveních netradičně postavených uprostřed cesty. Nahoře nás čekala kaple a také hrobka s Ježíšovým hrobem. Tam jsme se ovšem nezastavili, a jako Ježíš pokračovali k další etapě, k novým, vyšším dálkám..

Někteří se sice odpojili, ale jiní s vervou překonávali překážky, na nichž také ukazovali svou zdatnost.

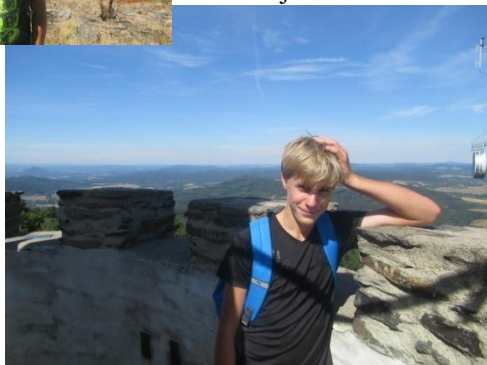
Pěší túry k cílům v pozadí – k rozhledně na hoře Jedlová a k zřícenině hradu Tolštejn – se účastnili zvláště mladí. Ostatní se rozjeli na jiný výlet auty, někteří autem na zmíněný hrad. Bylo hezké počasí a tak nám cesta pěkně ubíhala, zvláště když se někteří dali do zpěvu. Jinak jsme si samozřejmě povídali a občas zastavili na doplnění energie.

Programu a pobytu se účastnil také synovec farní hospodyně Kubík - viz foto uprostřed. Čím víc jsme se blížili k cíli tím víc jsme museli vydat sil.

Jak vidno z tváří poutníků ani jim to moc nevadilo. Nádherné výhledy nás motivovaly stoupat výš. Podobně je to v životě.

Cíl naší první etapy nás nezklamal, z rozhledny na vrchu Jedlová (774 m n.m.) se nám otevřel výhled na všechny strany. Dohlédli jsme až k hradům na Litoměřicku, nebo k Ještědu.

K druhému cíli naší túry se šlo již snadno, neboť jsme šli z kopce. Vydali jsme se k hradu Tolštejn, který byl založen ve 14. stol. Vlastnili ho mnohé šlechtické rody a byl i několikrát dobyt, naposled námi.

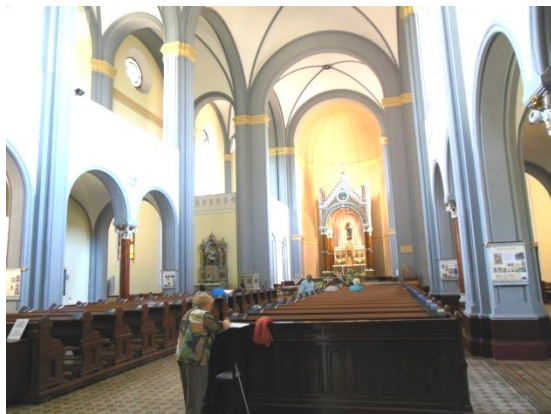

Kořistí nám byly zásoby hradní restaurace. Výborné jídlo nebylo příliš drahé. Hezké prostředí s pěkným výhledem – můžeme jen doporučit.

Naše spokojenost byla pak dovršena ještě koupáním v rybníce u Varnsdorfu, kde kromě her ve vodě a slunění, jsme tu poseděli u kávy, či limonády.

První den se nám tedy maximálně povedl. Díky za to Pánu.

Ne všichni však měli stejný program. Někteří zamířili na poutní místo Filipov. To je významným mariánským poutním místem spjatým se zjevením Panny Marie dne 13. ledna 1866 a uzdravením Magdaleny Kade. V monumentálním poutním kostele s čestným titulem basilika minor se konají pravidelné česko-německé mše svaté.

V průběhu roku sem míří posluchači varhanních koncertů.

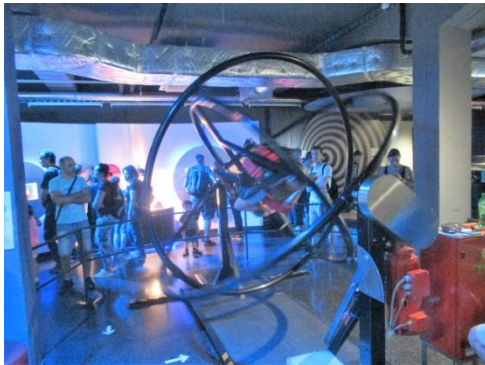
Filipov se svou proslulostí a četností uzdravení řadil v první polovině 20. století mezi vyhlášená evropská poutní místa. Potom zmíněná skupinka zamířila na zámek ve Šluknově.

Den jsme zakončili mší sv. v kapli penzionu – bývalého kláštera. Každá mše je eucharistií= důkuvzdáním, a zvláště dnes jsme měli zač děkovat. Pak jsme se ještě sešli ve společenské místnosti a při skleničce vína pohovořili o svých zážitcích.

Druhý den – v úterý jsme se vydali do Liberce, do IQ Landie, což je populárně vědecké centrum s možnostmi vyzkoušet se různé experimenty. Před budovou bylo možné se vyfotit se sochou Alberta Eisteina a pak si projít několik pater se zajímavými vědeckými exponáty.

ji roztočit. Nebo se nechat připoutat

do soustředných kruhů a podstoupit kosmonautické cvičení, v němž se člověk uvnitř roztočí všemi směry. (vlevo) Vpravo vidíme pokus ovlivnit mozkovými elektrickými impulsy (snímanými čelenkou) pohyb kuličky na stole.

Např. bylo možné vstoupit do jakoby pračky a vlastní silou ji

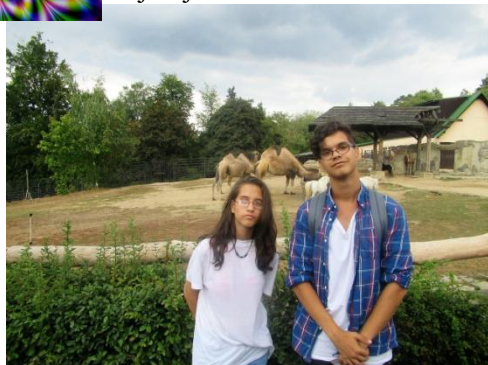
Vlevo je na fotografii zachyceno měření obsahu plíc. A uprostřed pohyb kostry, kterou před obrazovkou rozpohybujete pohybem svého těla. Je možné tak pozorovat jak se pohybují vaše klouby a vaše kosti. Všechny pokusy jsou tedy nejen zábavou, ale i užitečným poučením.

Další exponát umožnil změřit svou sílu. Obrázek uprostřed poukázal na pohyb v oku, který dokáže rozpochybovat i statický vytištěný obrázek.

Zajímavé bylo také vyzkoušet si moderování předpovědi počasí jak se to děje v televizi, včetně čtečky textu a obrazů, které se objevují za hlasatelem.

Po obědě v onom centru jsme se vydali ze světa vědy a techniky do světa zvířat. Je moc hezké pozorovat chování nejrůznějších živočichů a objevovat souvislosti jejich i našeho chování. Zjistíme pak, že si vůbec nejsme tak vzdáleni. Náš vztah ke zvířatům často vypovídá i o vztahu k lidem. Svatý František v nich viděl své

bratry a sestry. Je úkolem nás křesťanů zasazovat se o ochranu těchto nádherných Božích tvorů. Biblický příběh o Noemovi a jeho záchranné arše připomíná, že je třeba zvířenu zachraňovat před ničivými vlnami zla a přijímat ji do svého společenství.

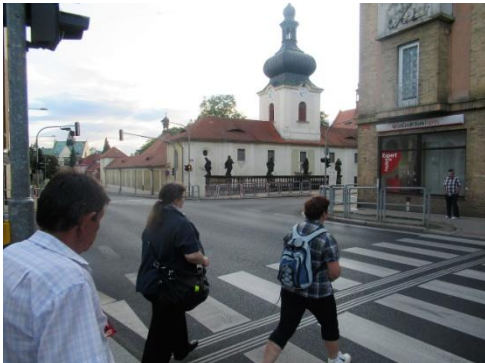
Snímek nahoře zachycuje měření skoku do dálky se zvířaty a pod ním raritu zdejší ZOO – bílé tygry.

Nakonec se ještě někteří znáš vydali do expozice rostlinné říše - do botanické zahrady.

Vše co jsme tento den viděli naplnilo naše duše obdivem a vděčností ke Svořiteli.

Večer se ještě asi polovička z nás rozhodla navštívit večerní prohlídku Lorety v Rumburku, spojenou s varhanní hudbou a zpěvem. Loretánská kaple představuje nazaretský domek Svaté rodiny. Tedy místo přebývání Ježíše a Panny Marie. Člověk zde může zakusit zvláštní atmosféru a uvědomit si, že i v jeho nitru se nachází podobný domek, který může být naplněn přítomností Ježíše a Marie.

Stavba tohoto fyzického objektu proběhla v letech 1704-9 podle projektu slavného architekta J.L. Hildebrandta z Vídně a patří k nejhodnotnějším stavbám tohoto typu.

Sřreda patřila v programu naší farní dovolené Hejnicím, což je bývalý františkánský klášter založený koncem 17. stol. s bazilikou Navštívení Panny Marie, postavenou začátkem 18. století. Mohli jsme zde obdivovat nádherné fresky na klenbě a v kopuli chrámu a tak povznášet nejen své oči, ale i duši k výšinám.

Tato sřreda byla zároveň slavností Nanebevzetí Panny Marie, a tak jsme něco z této skutečnosti také prožili na tomto poutním místě nedaleko Liberce. Zanedlouho po nás sem připutovali

mladí poutníci ze střediska mládeže v Příchovicích, kteří dorazili pěšky. Mši svatě předsedal litoměřický biskup Jan Baxant, který předtím sloužil v naší diecézi jako generální vikář. Tak to bylo příjemné osobní setkání.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je vlastně předobrazem přijetí církve do nebeské slávy. A protože církev je symbolem lidské společnosti, naznačuje se tak přijetí celého lidstva do jednoty s Bohem. K harmonii s Ním spějeme a tak se varujeme všeho, co nás od Něj odděluje.

Po mši sv. jsme každý podle svého uvážení vyrazili za dalším programem. Kdo si netroufl na několikakilometrovou túru k Štolpišským vodopádům, jel k lázním Libverda, na oběd a prohlídku okolí. Asi čtrnáctičlenná skupinka se vydala na zmíněnou túru podél řeky Černý (Velký) Štolpich. Měly nás tu čekat několikové vodopády. Bohužel je sucho a vody v řece mnoho nebylo, tudíž ani v místech vodopádů. Krajina však byla nádherná. Cesta k největšímu vodopádu vedla stále do kopce a tak mladší začali protestovat.

I v běžném životě jsou etapy, kdy je vše spojené s námahou. Kdo vytrvá a je trpělivý, sklídí růže. Těmi našimi růžemi byly již všechny skalní útvary, se kterými jsme se cestou setkávali

Kolem Štolpišského potoka jsme viděli několik štol, podle kterých dostal asi potok jméno. Štoly vedou do hloubky a nejspíše druhá část jména má něco společného s píchnutím. Jakoby se naznačovalo, že štoly píchly do země a začala téct

Přicházíme na rozcestí – stejně jako často v životě. Mapa nám ukáže, kterou cestou se dát, chceme-li vidět vodopády. Naši životní mapou jsou ideály Kristova evangelia. Je třeba je studovat, přemýšlet o nich a především se jimi řídit. Pomocí v životní orientaci nám může být i společenství – můžeme se s druhými radit. A také v tichu, samotě třeba i v přírodě můžeme naslouchat Božímu hlasu, který se ozývá v našem nitru.

Cesta k největšímu vodopádu je namáhavá, stoupáme stále výš. I cesta k vyšším ideálům je namáhavá, stejně jako když se v životě o něco dobrého snažíme, nejde to bez námahy a vytrvalosti. Někteří už naši výpravu chtěli vzdát, ale naštěstí se nechali druhými povzbudit k další

cestě. Povzbuzujme se takto navzájem.

Vody v řece kvůli suchu mnoho nebylo, takže ani vodopády v plné síle jsme neviděli, ale i kameny zasloužili obdiv a navíc jsme věděli, že řeka se opět zaplní.

Věřme, že vše kamenité a vyprahlé bude zavlaženo z Božího pramene. Vytrvejme ve víře i v cestě za ideály evangelia

Ve čtvrtek jsme se vydali opět do Liberce - tentokrát na Ještěd. Tato hora s výškou 1012 m n.m. je zakončena budovou vysílače a zároveň restaurace a hotelu. Stavba je vysoká 94 m a byla dokončena r.1974.

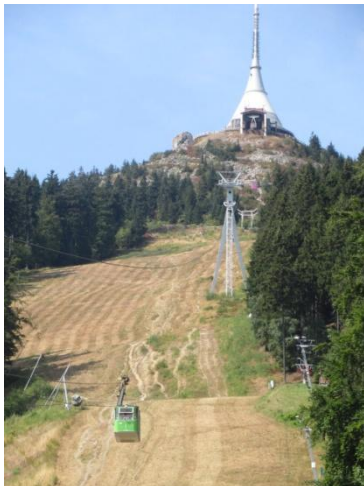
Na vrchol se dostáváme lanovkou za 4 minuty. Jde

o trasu 1188m a lanovka jede rychlostí asi 30 km/h

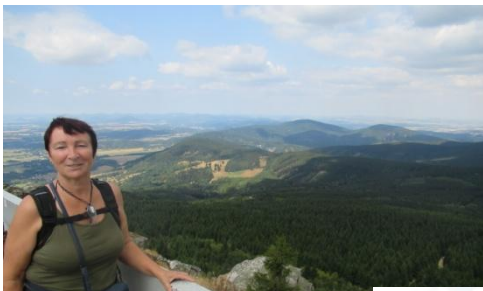
Během chvíle se téměř všichni ocitáme pod stavbou, která trochu připomíná raketu. Někteří, jak se zdá z fotky níže, měli pokušení k létání. Stačilo nám však povznesení duše.

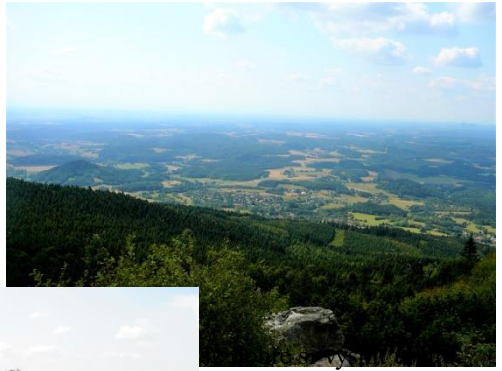
Pěkný výhled byl také na

město Liberec, které má 104 tis. obyvatel. Vzniklo koncem 13.st. a největší rozkvět zakusilo s rozvojem textilního průmyslu v 18. st.

Obdivovali jsme krásné výhledy na Jizerské a Lužické hory. Výhled k modrým dálavám nás může inspirovat k výhledům do blízké i vzdálenější budoucnosti.

cíle, které bychom chtěli dosáhnout. Nežijme jen ze dne na den, přemýšlejme, co bychom mohli ještě dokázat.

Podívali jsme se také do nitra zajímavě řešené restaurace. Dali jsme si alespoň polévku, či nápoj a chvíli zde poseděli.

Na vrcholu stojí i kříž. Ten současný od r. 1990. Původní komunisté za socialismu odřízli. Kříž je znamení sjednocení mezi Bohem a člověkem a tak se jistě na jakoukoliv horu velmi hodí.

Čas neúprosně letí a tak i když se nám zde, podobně jako apoštolům na hoře Tábor, líbí je třeba opět sestoupit s hory do běžného života.

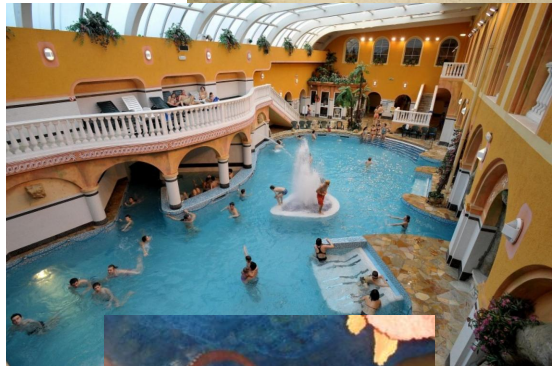

Opolední čtvrtěční program patřil koupání. Mladí s několika dospělými zamířili do Akvaparku a já s malou skupinkou na Libereckou přehradu, která zde vznikla r. 1904. Sucho se projevilo i zde, přesto jsme se hezky vykoukali.

Děti si užívali v akvaparku vodních radovánek i laserovou show.

Někteří z dospělých se vydali do města-zvláště na náměstí, kde stojí radnice v novorenesančním stylu z roku 1893.

Večer jsme opět slavili bohoslužbu. Při ní jsem vyprávěl příběh o divokých kachnách, které se domlouvají, jak se nenechat polapit lovcem. Když se však octnou v nebezpečí, hádají se, kdo bude velet a jsou nakonec chyceny. Často končí mnoho dobrých věcí tím, že jsme mezi sebou rozhádání a nestojíme za sebou.

V pátek se vydáváme k nedalekému skalnímu útvaru „Panská skála“ nedaleko Kamenického Šenova, který vznikl vulkanickou činností před 30 mil. lety, kdy narazila africká litosférická deska do evropské. Tak se trhlinami valilo magma k povrchu, kterého však nedosáhlo a pod zemí pomalu tuhlo do dnešní podoby. Útvar nejspíše znáte z filmu Pyšná princezna.

My jsme se tu nemuseli schovávat, naopak jsme se ukazovali před fotoaparáty, aby-

chom měli památku. Příroda má pro nás připravené nádherné věci, jen je třeba mít snahu je objevovat. Pak je tím člověk obohacen. I my jsme to tak cítili. Večer jsme pak děkovali při adoraci Pánu

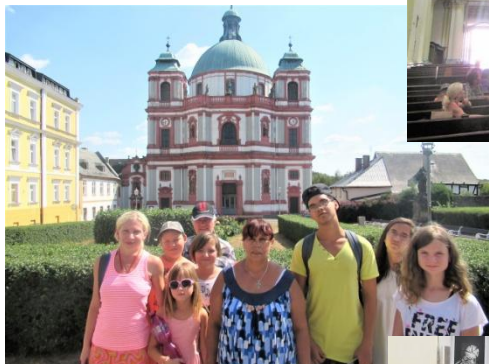

Přišla mezi nás i řádová sestřička a tak jsme prožili v kapli hezké setkání-spolu, i s Ježíšem.

Páteční oběd prožili někteří z nás velmi zajímavě – v unikátní restauraci propojené se sklářskou dílnou v Novém Boru. Bylo tak možné pozorovat tavení a foukání skla.

I nás Pán podobně formuje „dechem svých úst“ - svým Duchem i žářem různých „ohnů“ a chce z nás vytvořit nádherné umělecké dílo.

Takovým skvostem mezi lidmi byla i sv. Zdislava, jejíž působíště jsme v pátek navštívili – Jablonné v Podještědí. Klášterem a bazilikou nás provedla sestřička dominikánka.

Sv. Zdislava žila ve 13. stol. na nedalekém hradě Lemberk (foto dole). I jako manželka a matka 4 dětí se snažila naplno žít pro Krista, jehož viděla zvl. v nemocných a chudých.

V Jablonném založila špitál, klášter a kostel sv. Vavřince. Dle Dalimilovy kroniky měla dar uzdravování. I někteří z nás poznali sílu její přímluvy u nedaleké studánky s jejím jménem.

Protože po většinu dní našeho pobytu bylo horko, uvítali jsme, že blízko Jablunného je koupaliště. Každé ponoření do vody nám může připomenout křest, nekončící ponořování se do Boží lásky.

Boží lásku můžeme vidět i v přírodě, do jejíhož nitra je možné vstoupit např. i v tomto (viz foto výše) dutém stromu.

Páteční program někteří prožili na hradě a zámku ve Frýdlantu. Hrad byl založen ve 13. stol. Každá podobná stavba nám může připome-

nout, že je třeba budovat záze-
mí – pevnosti láskyplných
vztahů – společenství, které
člověka podpoří a ochrání.

Závěrečný večer v penzionu byl vyplněn programem mladých, hrami a sdílením zážitků.

Díky všem účastníkům i těm, kdo pomohli s organizací. Prožili jsme spolu krásný týden.